

Predikan i Enebykyrkan 170820

Tema: Nådegåvorna

Texter: Jos 24:16-18, 1 Kor 12:4-11, Luk 9:46-48, Ps 28:6-9

Jag tänkte börja i den gammaltestamentliga texten från Josua. Den handlar om att Israels folk uppmanas att göra sig av med sina avgudar och i stället bara tjäna Herren. Sammanhanget visar att Josua inte är särskilt mild mot sitt folk, när han talar om detta. Antingen följer de Herren eller så går det illa för dem.

Då kan man fråga sig, vilka är våra avgudar? Min första tanke när jag hör ordet avgud är något man dyrkar i primitiva länder därför att utvecklingen inte nått så långt. Men kan vi överhuvud taget tala om primitiva länder och tänka att vi här och nu minsann har kommit mycket längre på vägen. Det har nog ganska tydligt visat sig att västerlandets övertag är mycket av en illusion.

Kanske att ett primitivt land eller en primitiv kultur är där man inte längre tror att det finns en Gud, där man slutat tro att det finns dimensioner som visserligen är osynliga men ändå verkliga. Det vill säga det är vi i västerlandet som är primitiva. Dessutom tror vi oss ha avskaffat avgudarna, men har vi verkligen det?

Finns det avgudar och i så fall, vilka avgudar riskerar vi att dyrka istället för att tro på och tjäna Herren? Kanske frågan bör ställas, vad är viktigt i ditt och mitt liv? Vad är det som vi ger störst plats och som betyder mest? Att många människor i dag har svårt att tro på den kristna guden betyder inte att det inte finns olika typer av gudstro. Människor tror på andeväsen, andra tror på att fylla livet med vackra och dyra materiella ting, någon sätter sig själv, sitt ego i centrum, en del människor lever för att samla på saker, mobiltelefonen och sociala medier kan bli det viktigaste för någon, någon lever för sin idol om det nu är en fotbollsspelare eller en popstjärna eller någon annan.

Det tycks mig som att nästan vem eller vad som helst kan bli en avgud i vår tid.

Problemet är ju att ingen av dessa avgudar kan göra vårt liv fyllt av glädje och mening. Snarare blir de som ett fängelse som begränsar vårt liv. Vi människor är skapade till Guds avbilder och det enda som på sikt kan tillfredsställa vår djupaste hunger är att vi får leva i den treenige Gudens närhet.

Evangelium är ju just det, du och jag är inbjudna och välkomna att dela livet med Gud, ja vi är till och med älskade utan gräns och villkor. Det är något att dela med sig av i vår tid!

Folket svarar Josua att det är Herren som är deras Gud. Herren förde dem ut ur slavlägret och skyddade dem under deras vandring. Det är trösterika ord till oss här och nu. Mitt i all den oro som vi kan känna inför det som händer i vår värld idag får vi påminna oss om att vi fortfarande är på väg. Målet för oss ligger ännu i framtiden och under vår vandring skyddar Gud oss. Detta ger oss hopp. Vi är inte på väg mot undergång, vi är på väg mot en framtid där ondska och död är besegrade.

Det andra jag tänkte ta upp är den där tanken eller kanske oron som dyker upp hos

lärjungarna, vem är störst av oss? En inte helt ovanlig tanke hos oss människor. Att komma till en mognad i livet där vi inte ständigt måste stå i centrum och få bekräftelse sker inte alltid av sig självt. Det är så skönt att bli bekräftad och vår längtan därefter är stor.

Nu svarar inte Jesus på lärjungarnas undran med att säga, "ni är alla störst för mig. Jag skulle inte klara mig ett ögonblick utan någon av er!" Nej, han vänder upp och ner på hela tillvaron för lärjungarna. Han tar ett barn och säger: detta barn som är minst är störst av er. Man kan fundera över vem han hade ställt bredvid sig om det hade hänt här i Enebybergs centrum? Kanske tiggaren som brukar sitta utanför ICA.

Det är den minste av er som är stor.

Varför har denna text hamnat under temat nådegåvorna? Jag tror så här. Oron över och längtan efter att få vara störst och viktigast hindrar oss från att ge plats för andra människor. Grundtemat när det gäller nådegåvorna är att vi är olika som människor och olikhet behövs för att vi ska kunna göra en bra insats. Om jag är störst och bäst då är det lätt att tro att jag gör det som måste göras bäst på egen hand. Men det bästa resultatet får vi om våra olikheter som människor får vara med och forma vår insats.

Det andra är ju att vi alla är viktiga eftersom vi är skapade av Gud. Ingen kan komma och säga att det är bara den eller den som är viktig. Den kristna församlingen är en gemenskap där alla är viktiga och får bidra var och en på sitt sätt. Detsamma borde gälla hela mänskligheten. Ingen människa eller ras, inget ursprung är viktigare än något annat. Varje människa är skapad till Guds avbild, något stort och fantastiskt och ju mer vi inser detta ju mindre behöver vi hävda oss och söka bekräftelse.

Ett stort problem idag tycks vara att vi har svårt att hantera det vi inte riktigt känner igen. När vi upplever att livet är svårt är det lätt att söka syndabocker. Att då tänka att människor som kommer från en annan kultur är orsaken till våra problem är förutom att det är en felaktig analys också ondska. Livets svårigheter är något som vi alltid i detta livet kommer att få slåss med. Hur än livet ser ut för oss får vi alla vår del av livets baksidor, en del orättvist mycket men ingen av oss kommer undan helt. Att människor är olika är inte orsaken till våra problem. Och att vi skulle avstå från att rädda människor som håller på att drunkna är ett steg värre. Det är inte lika lätt att vara stolt över Sverige längre med tanke på hur vi numera hanterar människor i nöd.

Det tredje jag vill ta upp är det som är dagens tema och som episteltexten tar upp, nådegåvorna.

Det viktigaste tänker jag, när det gäller nådegåvorna är att de är olika. Trots deras olikhet och att de ibland kan tyckas spreta åt olika håll så är det den treenige Guden som verkar genom dessa så att de blir till nytta. Eftersom olikheten är viktig tror jag inte att texten i 1 Kor 12 ger ett uttömmande svar på hur nådegåvorna ser

ut. Jag tänker att de är exempel som de kristna i Korint kände igen och som hjälpte dem att se nyttan av den mångfald de levde i.

Någon får gåvan att meddela vishet. Tänk om det är den där lite konstiga människan som i en viss fråga meddelar visheten vi behöver ta till oss? Då blir det genast lite mer spännande. Det kanske inte alls är pastorn eller församlingens ordförande eller någon annan av våra mer respekterade som just idag står för vishetens ord. Det betyder ju att vi måste skärpa våra sinnen och våga ta in och pröva inte bara det som vissa människor säger. Vi behöver vara öppna så att vi inte missar det väsentliga.

Sedan finns det många frågor att fundera över och samtala om. Vad innebär det att tala profetiskt till exempel eller vad är gåvan att bota? Båda är ju något som tillhör den kristna tron, att bota sjuka var ju ett uppdrag Jesus gav sina lärjungar, men hur ska vi hantera dem idag så att de blir till nytta?

Paulus säger: "Allt detta åstadkommer en och samma Ande genom att fördela sina gåvor på var och en så som den själv vill."

Poängen blir ju då att vi alla är viktiga. Den som är störst blir minst och den som är minst blir störst. Det blir också viktigt att vi inte stöps i samma form. Bakgrunden till de olika nådegåvorna är ju att vi människor är olika. Vi är alla unika, ingen är den andre helt lik. Samtidigt behöver vi varandra, vi är bra på olika saker och våra olika perspektiv och våra olika tankar är viktiga för att kunna se helheten.

Till sist:

Vi behöver profetiska och visa ord för att kunna avslöja vår tids avgudar.

Vi behöver ta till oss Jesu ord om att den som är minst är stor bland oss.

Att vi är olika som människor är en fantastisk rikedom vi behöver ta vara på.

Paulus säger i Romarbrevet 8:38-39: "Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller andemakter, varken något som finns eller något som kommer, varken krafter i höjden eller krafter i djupet eller något annat i skapelsen skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre."